

**El discurs sobre la qualitat televisiva en la guia
de l'INPUT 2003**

Maria Mercè Oliva Rota

Índex

	<i>Pàgina</i>
I. Introducció: objectius generals	3
II. Anàlisi del dossier de l'INPUT 2003	4
1. Metodologia: anàlisi del discurs	5
2. Context	8
3. " <i>Wellcome to INPUT2003</i> "	9
4. " <i>Programme schedule</i> "	11
5. " <i>INPUT in its 26th year</i> "	23
III. Conclusions	25
Bibliografia	27
Annex	28
" <i>Programme schedule</i> ":	
A) Criteris de qualitat	29
B) Àmbits d'interès	57

I. Introducció: objectius generals

L'INPUT és una conferència anual sobre la televisió de servei públic en la qual professionals de tot el món es reuneixen. La conferència funciona en una doble vessant: veure programes de les televisions de servei públic d'arreu del món –seleccionats per la seva qualitat– i discutir sobre les qüestions que aquests plantegen. Donada la importància i el prestigi de la conferència, he cregut interessant analitzar quin tipus de discurs sobre la televisió de qualitat s'hi fa, per tal d'entendre tant les seves utilitats com les limitacions.

Per fer això, de totes les possibilitats existents, he elegit centrar-me en els textos que configuren el dossier que l'INPUT edita com a guia de la trobada. En aquests textos es presenten les sessions i els temes de debat, s'hi descriuen els programes seleccionats, s'hi parla dels objectius generals de la conferència... En definitiva, que a través seu es pot veure quins elements es valoren i quins són els àmbits d'interès dins l'INPUT.

Donades les limitacions d'aquest treball, em centraré en l'anàlisi de la guia d'un únic any: la de la darrera edició, el 2003 –celebrada a Arhus, Dinamarca–. De tota manera, seria molt interessant fer una anàlisi comparativa de les guies de diferents anys, per detectar evolucions, canvis i tendències dins la definició de la qualitat televisiva. Deixem, així, aquesta possibilitat oberta per a futurs treballs d'investigació.

II. Anàlisi del dossier de l'INPUT 2003

1. Metodologia: anàlisi del discurs

La metodologia que empraré en aquest treball serà l'anàlisi del discurs, seguint el model proposat per Teun A. Van Dijk.² Aquesta és una anàlisi qualitativa que permet no només detectar què diuen els textos explícitament, sinó també "descobrir, revelar o divulgar allò que és implícit, que està amagat o que (...) no és immediatament obvi" (Van Dijk, 1997: 17). Es tracta d'una anàlisi multidisciplinària que es fixa en "tots els nivells i dimensions del discurs" (Van Dijk, 1997: 16), tenint en compte tant allò textual com allò contextual.

Nosaltres, en el present treball, ens centrarem en una anàlisi gramatical (semàntica i sintàctica, tant a nivell local com global) i pragmàtica, completant-ho amb una anàlisi de l'estil i la retòrica. Al mateix temps, tindrem en compte el context sociocultural de producció i de recepció dels textos. Necessàriament, però, haurem de deixar de banda altres aspectes fora del nostre abast com ara els processos cognitius que intervenen en la interpretació dels textos o els processos de producció d'aquests.

L'objectiu, tal com he enunciat en la introducció, serà assenyalar els criteris de qualitat televisiva presents en el dossier de l'INPUT 2003. Tot i que els textos que apareixen en la guia estan fets per diferents autors, els analitzarem sense fer distincions respecte als emissors. Això és degut a diversos motius: en primer lloc, perquè el context unifica els textos minimitzant el paper dels autors. En segon lloc, perquè ens trobem davant un discurs basat en criteris professionals –fet per i per a professionals, tal com veurem en l'anàlisi del context–, cosa que li dona homogeneïtat per sobre de les diferències individuals.

Per analitzar els textos que apareixen en la guia de l'INPUT 2003 partirem de la identificació de les estructures sintàctiques (Van Dijk, 1990: 77-82), estructures globals del discurs que serveixen per organitzar i jerarquitzar el text. A partir d'aquestes estructures, podrem establir l'estructura temàtica dels textos, que ens ajudaran a jerarquitzar els continguts del discurs –entenenent que aquells criteris de qualitat que funcionin com a macroproposició tindran més importància que els que apareguin dins una proposició simple.

Per a l'anàlisi a nivell local, ens centrarem, tal com hem apuntat anteriorment, en la gramàtica –sintaxi i, sobretot, semàntica– per tal d'establir de què parla el text. A través d'aquesta veurem el contingut explícit i també l'implícit. Per a aquest darrer, ens servirem de les nocions de pressuposició i implicatura. Tal com diu Van Dijk, un text és com un iceberg, ja que la major part de la informació no està en aquest, sinó que està implícita i es pot interpretar perquè es comparteix socialment.

Les pressuposicions són coneixements rellevants per comprendre el text, proposicions necessàries que l'emissor suposa que l'oient ha de conèixer. Per la seva banda, les implicatures

ens permeten detectar allò que se significa en un text més enllà del que efectivament es diu – establint una relació que pot ser més o menys forta entre allò que es diu i allò implicat–. Per detectar aquestes pressuposicions i implicatures haurem de tenir en compte el context, usant la pragmàtica.³ Evidentment, en la identificació d'aquestes hi intervé en certa mesura la meua pròpia subjectivitat –especialment en les implicatures més febles–; de tota manera intentaré minimitzar-la tant com sigui possible.

D'altra banda, la sintaxi ens servirà en alguns casos per complementar l'anàlisi semàntica i pragmàtica, ajudant-nos a detectar la importància atribuïda dins el text als diferents criteris, així com identificar "actors" principals, rols que aquests desenvolupen...

Completarem l'anàlisi local amb l'anàlisi de l'estil i la retòrica d'aquells textos en els quals aquests siguin rellevants. Entenem per estil "el conjunt total dels detalls estructurals variables i característiques del discurs que són un indicador del context social i personal del parlant" (Van Dijk, 1990: 108-112). És a dir, l'estudi de l'estil consistirà a analitzar les variacions superficials –bàsicament lèxiques i sintàctiques– que s'apliquen al text per tal d'adaptar-lo al context. Per la seva banda, la retòrica ens servirà per detectar les estructures persuasives dels textos. D'aquests, però, no en farem una anàlisi detallada, sinó que ens en servirem per complementar l'anàlisi del text i situar el seu discurs.

Dins la guia de l'INPUT 2003 podem identificar diferents tipus de textos:

1. Text de benvinguda.
2. Textos de presentació de les sessions de debat i projecció.
3. Llistat de programes, segons ordre alfabètic i segons país.
4. Text sobre els 26 anys de l'INPUT.
5. Llistat de *shop stewards*, membres i coordinadors nacionals.
6. Presentació de l'INPUT 2004.
7. Textos "funcionals": horaris, plànol de l'edifici...

Cada una d'aquestes categories, que dins la guia poden estar dividides en diversos capítols, té uns continguts determinats –limitacions semàntiques– i funcions específiques dins el conjunt del text. Per exemple, el text de benvinguda actua com a introducció i ens informa dels objectius generals de la conferència. Al mateix temps, allò que dirà cada un d'aquests apartats tindrà un significat –i un pes– determinat dins el conjunt.

D'acord amb l'objectiu del nostre treball, centrarem la nostra anàlisi en els textos en els quals apareixen els criteris i els plantejaments que hi ha darrere l'INPUT: text de benvinguda,

² Van Dijk aplica aquest tipus d'anàlisi al discurs de la premsa. Per a una explicació detallada d'aquesta metodologia i la seva aplicació vegeu VAN DIJK, T. A. *La noticia como discurso*. Barcelona: Paidós, 1988, i VAN DIJK, T. A. *Racismo y análisis crítico de los medios*. Barcelona: Paidós, 1997.

³ Tal com indica Levinson (1989), la semàntica per ella mateixa no pot explicar completament les pressuposicions i les implicatures, ja que aquestes depenen de factors externs al discurs (context). Aquí és on serà especialment útil l'anàlisi pragmàtica.

textos sobre les sessions de discussió i projecció i text sobre els 26 anys de l'INPUT. Cadascun d'aquests podrà estar format per altres superestructures sintàctiques, però això ja ho assenyalarem quan sigui pertinent.

La resta de textos els deixem fora de la nostra anàlisi directa, ja que no estan directament relacionats amb el tema del present treball. Ara bé, donat que ens proporcionen informacions útils sobre el context d'emissió i recepció de la guia, en algun moment sí que hi farem referència.

2. Context

Abans d'entrar en l'anàlisi textual, ens referirem breument al context de producció i de recepció de la guia. L'anàlisi del context ens serà especialment útil per tal d'identificar a quin tipus de discurs hem de situar la definició de qualitat que apareix en els textos.

L'INPUT és una trobada entre professionals de l'àmbit de la televisió de servei públic en la qual es visionen una sèrie de programes d'arreu del món i es debat a partir d'aquests. Així, ja d'entrada el context en el qual s'ha realitzat el dossier que analitzem ens proporciona quatre acotacions respecte al discurs de la qualitat de la televisió que apareix en aquest:

- El debat es desenvolupa dins l'àmbit concret de la televisió de servei públic.
- El discurs de la qualitat defensat en la conferència té un abast mundial (no està limitat a un àmbit geogràfic concret).
- Les discussions i, per tant, els discursos sobre la qualitat, se centren en la qualitat dels programes –tots els textos giren al voltant d'aquests.
- Ens trobem davant d'un discurs pertanyent a l'àmbit dels professionals de la televisió.

Centrem-nos ara en aquest darrer punt. En primer lloc, l'eslògan d'aquesta edició de l'INPUT remarca aquest caràcter professional: "*Share the vision*", és a dir, comparteix la mirada. Tal com expliquen els mateixos organitzadors,⁴ "aquesta és una invitació als professionals de la televisió de tot arreu per unir-se amb nosaltres en aquest fòrum global de televisió innovadora. Us invitem a compartir l'experiència de la conferència, us invitem a participar en els debats i us invitem a contribuir amb el vostre coneixement i amb els vostres programes i films (...)".

Al mateix temps, els textos estan fets per i per a professionals de la televisió. Així, els "*shop stewards*" –els encarregats de seleccionar els programes, presentar les sessions i, sobretot, elaborar bona part dels textos– són tots professionals que treballen en les televisions de servei públic d'arreu del món, tal com es destaca en la mateixa guia. Ara bé, aquest àmbit professional no englobarà totes les professions, sinó que majoritàriament els *shop stewards* seran realitzadors, productors i coordinadors de les àrees de creació de programes de les cadenes públiques, i en quedaran fora altres professions.

La coincidència que hem enunciat entre el context d'emissió i el de recepció de la guia fa que es comparteixin moltes idees i punts de vista sobre la televisió de qualitat –quan un programa és bo i quan no ho és–. Així, en els textos jugaran un paper fonamental els pressupòsits, compartits tant per emissors com per lectors.

Tot seguit veurem, a través de l'anàlisi discursiva, com queda plasmat aquest context en els textos i en el discurs sobre la qualitat televisiva que hi ha darrere aquests.

⁴ Informació que es troba a la pàgina web de l'INPUT 2003. En aquest cas, hem anat a buscar un text de fora del dossier, però que ens serveix per interpretar una frase del dossier.

3. "Wellcome to INPUT2003"

Text de benvinguda.

3.1. Funció del text dins el conjunt del dossier

Aquest text, més enllà de donar la benvinguda als participants, té una funció d'introducció dins la guia i enuncia els principis generals que inspiren l'INPUT –cosa que queda clara també pel fet que està escrit pel seu president i pel president de la present edició de la conferència–. Jeràrquicament, els criteris aquí presentats tindran una importància clau respecte als criteris d'altres parts del dossier.

3.2. Anàlisi del text

3.2.1.

En primer lloc, aquest text de benvinguda ens informa del **context** en el qual s'ha redactat el dossier:

- Identificació dels emissors i dels receptors: s'especifica que la conferència (i el dossier) està feta per i per a professionals de la televisió. Exemples: "(...) we believe that today it is more important than ever for television professionals to be able to meet and discuss (...)". La sintaxi ens informa que aquesta condició de professionals implica tant organitzadors –és a dir, els autors del dossier– com participants en general –els receptors d'aquest–: "But when it comes down to the core of our business – the individual programme (...)".
- Àmbit de la discussió sobre la qualitat: el discurs de l'INPUT sobre la qualitat de la televisió estarà centrat en la qualitat dels programes dins l'àmbit de la televisió de servei públic. Això fa que els criteris de qualitat que s'extreguin del dossier siguin només aplicables a aquest àmbit.

Al mateix temps, se'ns diu que, si bé la noció de televisió de servei públic varia molt d'un país a un altre, pel que fa als programes "moltes característiques i problemes són els mateixos, malgrat el país o la cultura" ["many traits and many problems turn out to be the same, regardless of country or culture"]. És a dir, que els criteris de qualitat dels programes televisius són vistos com universals, sense limitacions geogràfiques.

3.2.2. Criteris de qualitat dels programes

També trobem elements que ens informen sobre quins criteris de qualitat hi ha darrere el discurs de l'INPUT:

En primer lloc, l'INPUT es basa en la idea de l'interès públic com a criteri de qualitat televisiva ("The people who have been involved in organizing INPUT over the last twenty five

years continue to be convinced that «television in the public interest» makes a difference»), en contraposició amb l'interès comercial –presentat com un criteri de no-qualitat: "we feel that in a media world increasingly dominated by global commercial interests, television in the public interest has a vitally important role to play and desperately needs to be strengthened"–. Aquesta és la idea principal que apareix en el text, de manera que la podem veure com el criteri de qualitat més important, sobre el qual se situarà la resta.

En segon lloc, s'expliciten els criteris de selecció dels programes, que dins el text seran jeràrquicament inferiors respecte al criteri de l'interès públic:

- Innovació. Aquest criteri es reforçarà a través de la resta de text, en el qual es diu que un dels objectius dels debats és poder "desenvolupar noves idees per sobre del que és merament convencional i poc original" (*"develop new ideas beyond the merely conventional and derivative"*). És a dir, s'entén la convencionalitat com un criteri de no qualitat.
- Atreviment.
- Que potenciïn la controvèrsia.
- Que plantegin qüestions.
- Varietat tant en contingut com en forma. Aquí hem de remarcar no només el criteri de varietat, sinó també el fet que es destaquí explícitament el contingut i la forma dels programes com a principal àmbit de discussió.

L'interès pel contingut apareix també en el primer paràgraf del text, on es diu que l'objectiu de la trobada és "trobar-se i discutir el contingut dels programes" (*"meet and discuss the content of their programmes"*).

4. "Programme schedule"

Sessions de debat i projeccions

4.1. Estructura de l'anàlisi

En aquest apartat del dossier els textos estan organitzats d'acord amb superestructures sintàctiques que, com hem vist, atorguen una funció específica a la vegada que jerarquitzen els textos que inclouen. L'estructura dels textos d'aquest apartat serà la següent:

- ◆ Títol de la sessió
 - Text sobre el debat
 - Programes projectats
 - Títol
 - Fitxa breu
 - Descripció del programa

Així, podem veure com el text està organitzat jeràrquicament. Al mateix temps, trobem una correspondència entre les superestructures i l'estructura temàtica del discurs: en el títol s'expressa –més o menys explícitament– el tema al voltant del qual gira la sessió. Aquest tema serà el que donarà coherència als textos d'una mateixa sessió, i és present en tots. En el text sobre el debat es precisarà i es desenvoluparà el tema presentat en el títol, i s'enriquirà amb altres qüestions i idees. Per últim, en la descripció dels programes tornarà a aparèixer el tema general de la sessió –que ja hem dit que és allò que dona coherència–, a més d'altres qüestions més concretes i amb menys pes dins la discussió global. Veiem així, com els textos de cada sessió aniran del general al concret i, al mateix temps, d'allò més important a allò menys important.

Ara bé, els temes dels debats normalment no ens informen sobre els criteris pels quals un programa és o no de qualitat. No per això deixa de ser-nos útil en la nostra anàlisi, ja que el seu estudi ens permet saber quins són els àmbits sobre els quals se centra l'atenció a l'hora de discutir sobre la televisió de qualitat. Per tant, no ens interessaran tant els temes concrets de discussió sobre els quals giren els debats, sinó a quin àmbit pertanyen.

En canvi, on sí s'afirmen criteris de qualitat és en els textos sobre el debat i en les descripcions dels programes, tot i que normalment de manera velada i en frases que tenen una importància menor dins del text global, de manera que haurem de detectar-ho a través de l'anàlisi local.

Per norma general, els criteris que apareixen en els textos dels debats són d'àmbit general, vàlids per a tots els programes. En canvi, en les descripcions dels programes es parla dels atributs concrets que fan que aquell programa sigui "bo". És a dir, que en aquests textos

pràcticament no es diu mai "perquè un programa sigui de qualitat ha de tenir aquesta característica", sinó "aquestes característiques fan que aquest programa concret sigui bo". Per separat, tots aquests elements sembla que tinguin una importància força minsa, però quan s'uneixen les anàlisis de les diferents sessions i programes, veurem com van guanyant pes a mesura que són recurrents.

4.2. Anàlisi discursiva

4.2.1. Criteris de qualitat televisiva

A partir de l'anàlisi discursiva dels textos de les sessions podem establir tota una sèrie de criteris i d'elements que són jutjats com a elements de qualitat o, per ser més exactes, que fan que un programa sigui de qualitat.

Els textos de les sessions estan fets per diferents autors i hi ha una gran heterogeneïtat de criteris, sense estar realment coordinats ni jerarquitats entre ells. Per aquest motiu creiem més interessant aprofundir en les constants detectades en el conjunt de textos, que no a fer una anàlisi atomitzada del que diu cadascun. Així, en aquest apartat establirem quins són els criteris que més apareixen en els textos de les sessions i quines relacions s'estableixen entre ells. Pel que fa a l'anàlisi detallada dels textos, es poden consultar en l'annex del present treball.

Ja hem assenyalat que el discurs sobre la qualitat que hi ha darrere l'INPUT es basa en la qualitat dels programes. Així, partint d'aquesta idea, hem agrupat els criteris que apareixen seguint la classificació proposada per Eva Pujadas en la seva tesi doctoral.

A) Criteris externs

A.1. Criteris ètics: relació que el programa estableix amb l'espectador

Una de les principals qüestions que apareix en aquests textos és la relació que els programes estableixen amb els espectadors. Aquesta es planteja de diverses maneres:

En primer lloc, es valora positivament que els programes mantinguin una relació emotiva amb l'espectador, que siguin capaços de transmetre-li emocions (en un dels programes fins i tot es parla de catarsi).

En segon lloc, també es valora que el programa sigui capaç de captar i de mantenir l'atenció de l'audiència. Aquest criteri apareix en diversos textos de debat, en què es presenta com un dels principals objectius a aconseguir per tot programa de qualitat.

Un altre criteri que es valora positivament és que s'estableixi una relació activa entre l'espectador i el programa. Aquesta idea es relaciona amb la interactivitat, és a dir, que l'espectador pugui intervenir en el desenvolupament del programa. En un dels textos, s'entén aquesta interactivitat com una mostra de respecte cap a l'audiència.

Per últim, en alguns casos es parla també d'una funció formativa dels programes, que fomentin la reflexió dels espectadors –força marginal en nombre, però apareix en tres dels

debats; és a dir, que constitueixen criteris jeràrquicament importants-. De tota manera, en els tres casos que apareix es presenta com un criteri difícil de conciliar amb els interessos i els gustos de l'espectador.

També es considerarà fonamental que els programes agradin als espectadors, un criteri que normalment es relaciona amb la idea que un programa aconsegueixi audiència. És a dir, quan es destaca que un determinat programa ha aconseguit captar un bon nombre d'espectadors no es fa referència a criteris econòmics, sinó que es considera com a sinònim que el programa ha agradat. Seguint aquest criteri, en un dels textos referents als programes es valora que hi hagi una adequació entre el programa i l'audiència.

A més, el fet d'aconseguir audiència es relaciona amb un segon criteri: perquè un programa sigui de qualitat no n'hi ha prou amb el fet que estigui bé el programa en si –segons criteris interns–, sinó que a més ha d'arribar al màxim nombre d'espectadors, ha de tenir un determinat impacte social. És a dir, no es parla de la qualitat des de criteris elitistes, sinó des de l'objectiu d'arribar a la societat. Així, per exemple, en el debat sobre programes d'humor, es valora que els programes seleccionats facin arribar continguts culturals a àmplies capes de la població.

Al mateix temps, que un programa agradi a l'audiència no només es presenta com un objectiu a aconseguir, sinó també com un element que ens ajuda a detectar quan un programa està "ben fet".

Aquest criteri es matisa en un dels debats, en el qual se'ns diu que perquè un programa agradi a l'audiència no s'ha de sacrificar la seva "integritat". És a dir, que aconseguir audiència no és un criteri vàlid en ell mateix, sinó que ha d'estar relacionat amb valors interns del mateix programa.

En general, doncs, la relació que un programa estableix amb l'espectador es planteja com un criteri de qualitat televisiva amb molt pes dins el conjunt dels textos. Així, aquesta relació ètica amb l'espectador –en qualsevol de les seves formes– es planteja com un criteri necessari perquè un programa sigui de qualitat, a la vegada que es pressuposa com a criteri compartit i acceptat per tots els professionals.

A.2) Criteris polítics. Funció social/política dels programes

A través d'aquests criteris, que no es presenten com a necessaris perquè un programa sigui considerat de qualitat, es planteja una televisió de servei públic implicada en la vida social i política. Ara bé, en alguns debats aquesta relació amb la vida pública és posada en dubte: es pregunta si la televisió ha de pretendre influir en la realitat social.

Funció d'informar

- *Donar a conèixer la realitat de les minories al conjunt de la societat*

Mostrar a la societat "mons ocults" –es refereixen a minories sexuals, minories ètniques i discapacitats–; és a dir, donar visibilitat a grups apartats de la vida pública. Aquest criteri es destaca en dos dels debats i en cinc programes, i es relaciona amb la formació de l'espectador dient que un dels objectius és "superar les situacions d'ignorància o prejudicis de la societat contra una determinada minoria".

- *Investigació*: programes de televisió que tenen una funció investigadora, complementant la tasca d'altres institucions. Es relaciona amb la capacitat dels programes per desvetllar secrets que afecten la vida social i política d'una determinada societat. Aquest criteri apareix en dos dels debats.

- *Provocar reaccions i canvis socials i polítics* (en relació amb la funció anterior).

- *La referència a la realitat*: valor descriptiu del programa i representació "vertadera".

Aquest criteri no és exclusiu del gènere documental, ja que també apareix aplicat a programes de ficció. Normalment es valora com a positiu que la representació que un programa fa del món coincideixi amb la realitat.

En alguns casos es relaciona amb la representació de minories –socials, culturals, sexuals...– o de determinats grups –dones, joves...–, considerant una representació vertadera aquella que supera els estereotips. En aquests casos –per exemple, en el debat dels programes sobre joves– es relaciona aquesta representació vertadera amb donar veu als protagonistes; que siguin ells mateixos els que expliquin la seva realitat –és a dir, "disminuir" la mediació i augmentar la "veritat" de la representació.

- Televisió com a *vehicle de diàleg* entre grups enfrontats: només apareix una vegada, però és el tema principal d'una de les sessions de debat.

A.5) Criteris econòmics

Una de les sessions gira al voltant de programes que són rendibles econòmicament a les cadenes. El fet que puguin ser serialitzats i que aconseguixin audiència són dos elements que es valoren positivament. Tot i això, la rellevància d'aquest criteri dins del conjunt de les sessions és molt baixa, ja que se situa –explícitament– dins l'àmbit dels *broadcasters*; és a dir, fora de l'àmbit professional dominant dins l'INPUT. De fet, en la resta de textos d'aquesta part del dossier no es fa cap referència als criteris econòmics, ni positivament ni negativament.

B) Criteris interns

Els criteris interns acostumen a aparèixer en les descripcions dels programes i de manera més minoritària als textos dels debats. Per aquest motiu, les referències a aquests

criteris acostumen a ser més concretes, com a elements que es destaquen d'un programa en particular però que no tenen per què ser aplicables en general.

B.1) Contingut

Les referències al contingut dels programes són nombrosíssimes. De fet, a cadascun dels textos sobre aquests se'n fa una sinopsi. Tot i que és difícil establir quan es parla de l'argument per què es considera un element de qualitat i quan es fa seguint una fórmula estandarditzada per descriure els programes, podríem afirmar que en general es considera el contingut com un dels elements que fan que un determinat programa sigui de qualitat.

Ara bé, aquesta no acostuma a ser l'única referència a l'hora de descriure els programes (tan sols en sis dels programes es destaca únicament l'argument), de manera que s'acostuma a relacionar amb altres criteris interns –especialment la forma– o externs. Podríem dir, doncs, que es considera que un dels elements de què depèn la qualitat d'un programa és el seu contingut, però al mateix temps aquest no pot ser l'únic.

A més a més, en alguns casos es menciona determinats tipus de continguts com a elements de qualitat:

- *Continguts rellevants*: es valora positivament que els programes girin a l'entorn de temes que afectin la societat, importants, interessants, forts i impactants, que plantegin qüestions delicades...

- *Continguts culturals*: no es presenta com un criteri de qualitat en ell mateix, sinó que sempre es relaciona amb el fet que siguin presentats de manera que interessin i agradin a l'audiència.

Pel que fa als temes, els programes seleccionats en l'INPUT giren al voltant de molts temes diferents; per aquest motiu es fa difícil establir si es considera un determinat tema com de qualitat.

B.2) Tractament del contingut

En les descripcions dels programes es fan poques referències al tractament dels continguts i hi ha poques coincidències entre els elements destacats en els diferents textos. Allò que es valora més és un tractament crític dels continguts, ja sigui cínica, sarcàstica o irònica. Curiosament, només en un dels programes es destaca que el tractament sigui respectuós.

B.3) Forma

En general, després del contingut, les referències a la forma són les més nombroses. Aquests comentaris, però, acostumen a assenyalar qüestions concretes –no generalitzables– referents a la forma del programa sense citar-les explícitament com a criteris de qualitat. D'aquesta manera, no se'ns diu que una determinada forma sigui de qualitat, sinó que la

qualitat depèn *també* de la forma. I és que tampoc és un criteri exclusiu, sinó que es combina amb la resta d'elements, especialment amb el contingut.

Criteris més citats:

Qualitat en l'escriptura: apareix explícitament com a criteri de qualitat que els programes tinguin un bon guió i uns bons personatges. Es tracta d'un dels criteris interns que més vegades apareix –tant en els debats (en set d'ells) com en els programes (en sis)–, i en tots els casos es pressuposa com a necessari perquè un programa sigui bo. A més, no depèn del gènere, sinó que se'n fa referència tant si es tracta d'una ficció com d'un documental.

Qualitat tècnica:

- Habilitats professionals

En general, es fan força referències a qüestions relacionades amb la realització. Ara bé, sempre des d'un punt de vista concret –no extrapolable a altres programes–, i sense presentar-ho com un criteri necessari en tot programa de qualitat.

Pel que fa a altres àmbits –il·luminació, fotografia, direcció artística...–, no es tenen en compte. Només es parla de forma molt marginal –en un o dos programes– del muntatge, la bona actuació dels actors i la música.

Tornant a les habilitats professionals dels realitzadors, no només es valora la realització en si, sinó que es diu que la qualitat també depèn de la relació que s'estableix entre el realitzador i la realitat representada, un criteri que normalment apareix lligat a gènere documental.

D'una banda, es valora positivament que l'autor estigui implicat, personalment, amb la realitat filmada, aspecte relacionat amb un relat personal i subjectiu dels fets, dos atributs molt valorats en el documental. Al mateix temps, però, la implicació personal es presenta en conflicte amb la "professionalitat", entesa com a distanciament, racionalitat, etc.; un element pressuposat com a necessari per fer programes de qualitat.

En segon lloc, es valora que el realitzador estableixi una relació estreta, de proximitat, amb la realitat representada –no ens referim a una proximitat emocional, sinó a la proximitat que permet conèixer exactament la realitat de què es parla–. Aquest criteri es relaciona sovint amb el valor descriptiu dels programes, ja que un coneixement des de prop de la realitat és vist com un factor necessari per fer un retrat vertader de la realitat.

Aquesta relació entre subjecte i realitat filmada, en menor mesura, també es planteja en termes ètics. És a dir, que un dels criteris de qualitat és que el realitzador es comporti èticament amb el subjecte que filma.

- Ritme del programa: es valora positivament que els programes tinguin un ritme ràpid, ja que la lentitud és vista com avorrida i, per tant, com un criteri de no-qualitat. En aquest

sentit, és significatiu que una de les sessions es dediqui a aquest tema dient que "un programa lent no sempre és avorrit". Evidentment aquest comentari ens indica que es pressuposa que normalment lentitud sí que equival a avorriment.

- Valor de producció: no és important quantitativament parlant, però és el tema principal d'una de les sessions. En aquesta se'ns diu que la qualitat no depèn del pressupost, però sí del valor de producció: saber gestionar els recursos perquè no sembli que el programa s'hagi fet amb pocs mitjans. En altres paraules, un programa "cutre" no podrà ser un programa de qualitat.

B.4) Interrelació entre forma i contingut

Les referències explícites a la interrelació entre forma i contingut no són gaire nombroses, tot i que sí qualitativament, ja que centren dos dels debats. Ara bé, podríem considerar que en tots aquells textos en els quals es fa referència tant al contingut com a la forma, en certa manera, es considera que la qualitat del programa depèn de la interrelació que s'estableix entre aquests dos àmbits, tot i que no es digui directament. D'aquesta manera, la interrelació entre forma i contingut seria el principal criteri del qual depèn la qualitat d'un programa.

En relació amb aquest criteri, allò que més es destaca és l'originalitat i la "frescor" d'aquesta interrelació, a través de la qual es poden reactualitzar continguts convencionals. Un criteri, doncs, que està directament relacionat amb la novetat.

També es destaca que la interrelació entre forma i contingut faci arribar de manera més efectiva uns determinats continguts a l'espectador, fent-los-hi més interessants o plaents; és a dir, que es relaciona aquest criteri intern amb un altre d'extern.

B.5) Gènere

Allò que més es valora en relació amb aquest àmbit és la barreja de gèneres. A part d'això, en els textos de les sessions no s'acostuma a especificar el gènere dels programes projectats i encara menys citar explícitament criteris de qualitat en funció del gènere. Ara bé, implícitament apareixen certs criteris vinculats a un gènere en concret. Anem ara a repassar-los:

- Documentals:

- Criteris polítics: mostrar minories, representació vertadera, propiciar canvis polítics...
- Proximitat/implicació del realitzador.
- Relat personal: "visió personal" d'un determinat tema; és a dir, individual i, per tant, no convencional.
- Professionalitat.

- Ficció:

- Qualitat de l'escriptura.
- Relació emotiva del programa amb l'espectador.

B.6) Altres. Criteris que no pertanyen a cap àmbit en particular:

- Originalitat, innovació, experimentació. És un dels principals criteris de qualitat, ja que apareix citat moltes vegades i, a més, se li dedica una sessió.

Al mateix temps, els programes s'acostumen a descriure amb certs adjectius que ens informen del caràcter general. En aquests adjectius hi acostuma a haver una certa homogeneïtat. Anem a repassar-los breument, ordenats de major a menor presència en els textos:

- Divertit, boig; en oposició a avorrit. Es vincula aquest adjectiu amb la relació que el programa estableix amb l'audiència. És a dir, tot allò que sigui avorrit no serà de qualitat perquè no interessarà l'espectador. Al mateix temps, s'entén que perquè un programa agradi a l'audiència, caldrà que sigui entretingut, divertit...
- Poderós, impactant.
- Fascinant.
- Sorprenent.
- Provocatiu.

Aquests darrers adjectius també els podem vincular amb la relació que el programa pot establir amb l'audiència, amb la capacitat d'aquests programes per captar la seva atenció.

En tots els casos el que es valora, doncs, són els programes entretinguts, dinàmics, lleugers..., per sobre d'atributs com "seriós" o "profund", presentats com conflictius, ja que dificulten que els programes arribin a l'espectador.

Per últim, voldríem destacar un criteri de qualitat que no apareix explícitament en cap dels textos, però que es pot extreure de la forma com estan organitzades les sessions i els textos corresponents a aquestes. Les sessions estan organitzades a partir de temes de discussió i els textos estan construïts en gran manera d'acord amb preguntes generades pels mateixos programes. Així, podem establir que allò que es valora a nivell global és que aquests siguin capaços de generar diàleg i plantejar interrogants a qualsevol nivell –des del seu contingut fins a aspectes de la seva forma, realització, etc.–. És a dir, la controvèrsia que un programa pugui generar és vista com un importantíssim criteri de qualitat.

4.2.2. Estil i retòrica

Com hem vist en l'apartat de metodologia, l'estil dels textos ens informa del seu context de producció i recepció. Així, d'aquest no n'hem fet una anàlisi detallada –perquè se surt del tema principal d'aquest treball–, però sí que el comentarem breument posant-lo en relació amb el context.

En primer lloc, hem de remarcar que els textos tenen un estil informal: estan plens de col·loquialismes –ús de paraules i expressions com "dull", "catchy formats", "an audience that doesn't give a damn about dusty old books", etc.–, de frases fetes –"drunks and children tell the truth"...– i jocs de paraules –per exemple: "Artsy fartsy?"–. A més, les frases acostumen a ser emfàtiques i "emotives"; plenes d'exclamacions, d'onomatopeies, d'oracions inacabades... Tota aquesta informalitat presenta la conferència com una reunió de "companys", de col·legues, que intensifica la condició de professionals compartida per emissors i receptors.

A través de la sintaxi dels textos es transmet també aquesta pertinença d'autors i de lectors al grup dels professionals. Sovint, el text parla al lector com a realitzadors i/o productors, incloent-lo en un "nosaltres" del context compartit. Per exemple: "As television producers we are usually desperate for good stories. And as television producers we are ready to go to almost any lengths to get our material" o "Can we present ideas or feelings more deeply?". Així doncs, a partir de creences i de criteris comuns, els pressupòsits sobre els quals es construeix el text tindran un paper important.

Un altre aspecte del context intervé en els textos: el fet que un dels objectius d'aquests sigui moure els participants de l'INPUT a assistir a les sessions, interessar-los per aquestes, fa que aquests continguin un grau important de retòrica persuasiva. Com amb l'estil, hem optat per no analitzar-la en profunditat. Ens limitarem a assenyalar que freqüentment s'inclouen oracions –moltes d'elles en imperatiu– que posicionen el lector com a espectador i l'inviten a veure el programa. Frases com ara: "Come join! Sit back and laugh!" o "Come inside for strong emotions, catharsis and relief" són habituals.

Al mateix temps i d'acord amb aquesta voluntat persuasiva, els textos d'aquesta part del dossier parlaran positivament dels programes, i en ressaltaran els aspectes que l'emissor considera més interessants, aquells que al seu entendre els converteixen en programes de qualitat. Així, aquelles característiques que es decideix subratllar en aquests breus textos –de totes les possibilitats existents– seran claus per determinar què es considera televisió de qualitat.

4.2.3. Àmbits d'interès

Com hem dit en el primer punt d'aquest quart apartat, les sessions i els debats que es desenvolupen dins l'INPUT no sempre ens parlen de criteris de qualitat. Ara bé, sí que ens informen sobre els àmbits d'interès en els quals es basa la conferència, i, per tant, el discurs

sobre la qualitat televisiva que se'n desprèn. Anem ara a repassar breument aquests àmbits d'interès.

a) *Àmbits de debat de l'INPUT 2003*

- La majoria de sessions s'articulen al voltant del tema dels programes, com ara la guerra, la globalització, els joves, la violència, les dones... Ara bé, el contingut no és mai l'única qüestió que s'hi debat, sinó que sempre es posa en relació amb altres àmbits, especialment la forma o les qüestions relacionades amb l'ofici de realitzador.
- En segon lloc trobem:
 - o Les sessions que giren a l'entorn de la interrelació entre la forma i el contingut.
 - o Les funcions polítiques dels programes: donar visibilitat a minories, representació vertadera superant els estereotips, revelar secrets polítics...
- En tercer lloc, les sessions debaten sobre les pràctiques professionals. Com era d'esperar, totes aquestes sessions giren al voltant exclusivament de la feina dels realitzadors, però curiosament només fan referència a l'àmbit del documental i dels programes informatius. De fet, la majoria es qüestionen quina ha de ser la relació entre realitzador i realitat representada.

Aquest interès pels realitzadors i les seves pràctiques professionals ens corroboren la idea de l'INPUT com una conferència feta per i per a professionals. Al mateix temps, ens demostra que l'àmbit en el qual se centra és el dels realitzadors, deixant de banda altres professionals com ara els il·luminadors, els directores de fotografia, la direcció artística, etc.
- Els altres temes de debat són:
 - o La forma.
 - o El gènere (un debat se centra en el gènere documental i un altre, en la ficció).
 - o La relació que els programes estableixen amb l'espectador.
 - o El tractament del contingut.
 - o Rendibilitat econòmica dels programes (centrat en l'àmbit dels *broadcasters*).

Sessions especials

Els temes de debat de les sessions especials ens ajuden a completar aquesta anàlisi sobre els àmbits d'interès de l'INPUT 2003. Els temes de debat són:

- Sobre la televisió de servei públic: tres de les sessions especials es pregunten explícitament per la televisió de servei públic, fet que ens confirma que aquest és l'àmbit en el qual se centra el discurs sobre la qualitat televisiva en l'INPUT. Dos dels debats presenten dos exemples concrets de televisió de servei públic: el servei públic als països escandinaus i a l'Àsia.

El tercer gira al voltant de quines han de ser les funcions i les característiques de la televisió i els programes de servei públic en l'actualitat.

- Sobre la guerra de l'Iraq: es pregunten sobre la cobertura televisiva del conflicte i la capacitat per oferir una visió vertadera, escapant de la propaganda oficial. És coherent, doncs, amb la preocupació pel valor descriptiu dels programes que apareix en els debats de les sessions.

- Qüestions sobre característiques internes als programes: sessió sobre Dogma.

b) Textos dels debats

Anem a veure quines són les qüestions més citades en aquests textos, sense tenir en compte si es refereixen a criteris de qualitat o no (ordenades de més a menys citades):

- Allò que més vegades apareix –en vint-i-un dels textos– són les qüestions al voltant de les pràctiques professionals, en concret al voltant de l'ofici del realitzador. Se centra l'atenció en la seva tasca, en les qüestions que sorgeixen en la pràctica professional, etc. Tal com passa en els temes dels debats, es deixa de banda qualsevol àmbit professional. Tot el pes recau en els realitzadors i/o productors.

- En segon lloc, apareixen les referències als continguts dels programes, que ja hem vist que també reben molta atenció en els debats.

- En tercer lloc, les qüestions polítiques: representació de minories, influència de la televisió en la vida política...

- En quart lloc:

- o Referències a la relació que els programes estableixen amb els espectadors.
- o La forma dels programes.
- o Interrelació entre forma i contingut.
- o Gènere (s'especifica el gènere dels programes seleccionats).

- També es fan algunes referències a qüestions ètiques (aplicades a qualsevol àmbit).

- Per últim, en alguns debats es plantegen qüestions al voltant de la recerca d'un llenguatge purament televisiu, sobre si a la televisió es poden usar llenguatges d'altres àmbits (per exemple, de les arts visuals).

La resta d'àmbits que apareixen en aquests textos són molt marginals.

c) Programes

Pel que fa als àmbits presents en els textos sobre els programes seleccionats, aquests són gairebé infinits. Ja hem dit que en cadascun es fa referència al contingut (se'n fa sempre una petita sinopsi). Després s'acostuma a fer referència a aspectes formals (sobretot relacionats amb l'escriptura i la realització) i a la interrelació entre forma i contingut. És a dir, que l'atenció

bàsicament es dirigeix als aspectes interns dels programes. Pel que fa al tractament del contingut, aquest es destaca poques vegades.

Un altre dels elements que més apareixen són les referències a la tasca del realitzador o productor dels programes. No només se centra l'atenció en la feina d'aquest a través de qüestions sobre les pràctiques professionals –per exemple, a través de preguntes "*How do you construct a compelling television narrative?*"–, sinó que el realitzador gairebé sempre apareix com a "actor" en els textos (amb un rol actiu) –tot i que només es dues ocasions se singularitza mencionant el seu nom...

Finalment, tal com hem vist en l'anàlisi dels criteris de qualitat, apareixen moltes referències sobre la relació del programa amb l'espectador i sobre qüestions polítiques dels programes. La resta d'àmbits apareixen de manera molt marginal.

En resum, si veiem de què es parla en el conjunt dels textos que pertanyen a aquesta part de la guia, veurem que bàsicament es fa referència a:

- Aspectes interns dels programes, especialment el contingut i la seva relació amb la forma.
- La relació que els programes estableixen amb els espectadors.
- La funció política dels programes.
- Les pràctiques professionals, centrades en la tasca del realitzador.

D'aquesta manera, dins el caos d'aquest apartat –fruit de l'heterogeneïtat d'autors–, hi ha una certa homogeneïtat en els àmbits d'interès que es plasmarà en els principals criteris de qualitat que, com hem vist, són coherents amb aquests interessos.

5. "INPUT in its 26th Year"

5.1. Funció del text dins el conjunt del dossier

Aquest text, més que ser un recorregut històric per les successives edicions de l'INPUT, és un repàs general per diferents aspectes d'aquest: principis generals, funcionament, altres activitats (pre-put, miniput...), etc. Així, com en el text de benvinguda, en aquest podem trobar enunciades les idees en què es fonamenta l'INPUT i que són la base sobre la qual es fonamenten els criteris de qualitat "particulars" presents en els textos dels debats.

5.2. Anàlisi del text

5.2.1. Estructura temàtica

El text està estructurat a través de diversos temes:

- Introducció, en què ens parla dels principis generals en els quals es basa l'INPUT.
- La missió de l'INPUT: objectius generals.
- Les activitats que l'INPUT fa arreu del món.

Per a la nostra anàlisi ens centrarem en els dos primers apartats, en els quals trobem referències a criteris de qualitat televisiva.

5.2.2. Anàlisi textual

a) Introducció

El principal contingut de la introducció, el que podríem considerar el tema d'aquesta, és la idea de la televisió al servei de l'interès públic com a televisió de qualitat. A través del text s'especificarà com s'entén aquest concepte.

En primer lloc, es definirà televisió d'interès públic com aquella que té com a principal objectiu servir l'audiència i no els anunciants ("*that serves the audience first and foremost and not selling itself to the advertisers*"): aquests programes serviran l'audiència en "totes les seves necessitats: informació, formació i entreteniment", sense fer dels "*ratings*" el principal criteri de creació. De fet, textualment es diu: "*Not making "ratings" the supreme criterion, not letting quality drop out of sight, and thus make the public the real loser*". Així, posant al mateix nivell "no fer dels *ratings* el principal criteri" i "no deixar de banda la qualitat", es transmet la idea de la recerca de beneficis econòmics com un criteri de no-qualitat, oposada a la qualitat i al servei dels interessos del públic.

En els paràgrafs següents s'insisteix en el respecte a la intel·ligència de l'espectador com un dels principals criteris de qualitat televisiva: "*The viewers should go to bed at night proud of themselves, happy or indignant, aggressive or confused, or all of the above at the same time, but never ashamed of having spent their precious time in front of the small flickering, blue screen*" i "*Television makers with the skills to make you laugh or cry with intelligence, do – thank God! – still exist*". En tots dos casos, apareix també la idea que un

programa d'aquestes característiques haurà d'establir una relació emocional amb l'espectador, generar una resposta emotiva, que no ha de ser positiva.

Al mateix temps, trobem en aquest text la paraula "**qualitat**": "*INPUT has insisted on quality. Year after year we have selected the programming on an ideal channel that would adhere to this commitment*". És a dir, se'ns diu que l'INPUT gira al voltant de la noció de qualitat televisiva. Aquest text, doncs –que com hem dit ens informa dels principis generals de la conferència– explica que darrere l'INPUT (i, per tant, darrere els textos del dossier) hi ha un discurs sobre la qualitat. Al mateix temps, es lliga directament aquesta recerca de la qualitat amb l'interès públic la necessitat que els programes respectin l'espectador com a ésser intel·ligent.

b) Missió de l'INPUT

Aquí apareix un altre criteri de qualitat, ja expressat en el text de benvinguda: "*We are dedicated to exploring the limits of television beyond the merely conventional and derivative and reject the notion that it must be either "popular" or "cultural", refusing to view these terms as mutually exclusive*". És a dir, es parla de la convencionalitat com un element de no-qualitat.

Al mateix temps, reivindicar que els programes siguin populars i culturals a la vegada ens porta a considerar els continguts culturals com a continguts de qualitat, però que alhora han de ser capaços d'interessar els espectadors –d'arribar al públic–. És a dir, amb una visió no elitista de la cultura i de la qualitat.

Aquest apartat també ens torna a informar explícitament sobre el **context** en el qual se situa el dossier: "*In order to celebrate and encourage the development of public service television world-wide, we organize international forums to screen, discuss and evaluate cutting-edge public television programmes from around the world, thereby producing a unique and exciting professional development opportunity for those working in television*", és a dir, una conferència sobre la televisió de qualitat feta per i per a professionals i que se centra en el debat i l'avaluació de programes.

III. Conclusions

Qualitat?

Un cop finalitzada l'anàlisi, el primer que ens hauriem de tornar a preguntar és si en el dossier de l'INPUT 2003 hi trobem un discurs sobre la qualitat televisiva. És cert que poques vegades es parla explícitament de qualitat; però la referència que se'n fa en el text de commemoració del 26è. aniversari de l'INPUT, en què es plantegen els objectius generals de la conferència, ens deixa força clar que els programes seleccionats es consideren de qualitat i que allò que hi ha darrere la conferència és una discussió sobre la qualitat televisiva.

L'àmbit del discurs

Com ja hem vist, queda clar a través dels textos que el discurs de l'INPUT sobre la qualitat televisiva se centra en l'àmbit particular de la televisió de servei públic i es basa en la qualitat dels programes. Al mateix temps, és un discurs formulat des de l'àmbit dels professionals de la televisió, ja que l'INPUT es defineix com una conferència feta per i per als professionals de la televisió de servei públic.

Aquesta categoria de "professionals", però, en realitat només es refereix al sector dels realitzadors i dels productors, deixant fora altres professionals com ara els directors de fotografia, els responsables de direcció artística, etc. Aquest àmbit professional compartit serà fonamental per entendre el discurs sobre la qualitat televisiva de l'INPUT.

L'àmbit del discurs sobre la televisió de l'INPUT influirà en els principals interessos al voltant dels quals gira la conferència, i que apareixen en el dossier. Tal com hem fet notar en el quart apartat de l'anàlisi, l'INPUT 2003 s'interessa bàsicament pels aspectes interns dels programes –especialment el contingut i la seva relació amb la forma–; per la relació que els programes estableixen amb els espectadors; per les qüestions polítiques dels programes i les pràctiques professionals, centrades en la tasca del realitzador/productor, és a dir, del responsable del programa. Aquests àmbits d'interès quedaran plasmats en el discurs sobre la qualitat televisiva de l'INPUT i els criteris que el formen.

El discurs sobre la qualitat televisiva

Dins el dossier de l'INPUT s'entén que la qualitat dels programes de televisió està basada en criteris universals, vàlids per a tots els àmbits. Hem vist com el discurs de l'INPUT és un discurs que pertany a un àmbit professional, de manera que podem dir que aquest acord en la definició de qualitat és fruit de l'*habitus*, que fa que la manera d'entendre la televisió de servei públic sigui més o menys la mateixa per als membres d'una mateixa professió, més enllà de diferències geogràfiques. Així, en el text hi ha un acord en els criteris generals en els quals es basa el discurs de la qualitat televisiva.

Al mateix temps, però, detectem una certa desorganització en la formulació de criteris més concrets en els textos de les sessions. Això és conseqüència dels diferents autors dels textos i els diferents punts de vista individuals sobre la qualitat. Al mateix temps, aquests textos no semblen basar-se en una veritable reflexió al voltant de la qualitat, sinó que es basen en pressuposicions i definicions intuïtives sobre allò que es considera un bon programa.

La qualitat dels programes

El principal criteri de qualitat televisiva en el qual es basa el discurs de l'INPUT es troba en l'objectiu dels programes: servir "l'interès públic". És a dir, servir l'espectador: respectar-lo com a ésser intel·ligent i proporcionar-li informació, formació i entreteniment –les tres funcions clàssiques atribuïdes al servei públic–. Aquest interès públic es contraposa al pur interès comercial –vist com un criteri de no-qualitat–. D'aquesta idea es desprèn que els programes de les televisions privades comercials poques vegades podran ser de qualitat, ja que el seu principal objectiu és la rendibilitat econòmica.

Aquesta reivindicació del servei a l'interès públic com un criteri de qualitat coincideix amb un moment en què la televisió de servei públic és posada en dubte davant la proliferació de canals de la televisió comercial. D'aquesta manera, el respecte a l'espectador es presenta com un element (de qualitat) que diferencia la televisió de servei públic i en justifica la seva existència.

Ara bé, aquest és un criteri necessari però no suficient per tal que un programa es consideri de qualitat, ja que també dependrà de les característiques internes dels programes. Els àmbits de què dependrà la qualitat seran el contingut, la forma i la interrelació entre els dos; allò que no queda tan clar són els criteris concrets de la qualitat interna dels programes. Els únics criteris interns de qualitat que es presenten com universals, i que comparteixen tots els programes seleccionats a l'INPUT, seran la innovació i la controvèrsia que un programa pugui generar.

Així, haurà d'existir una adequació entre aquests criteris interns i l'espectador, per tal que els programes puguin arribar al màxim nombre de persones –és a dir, es té una idea de la qualitat no elitista–, però sense comprometre la integritat del programa. D'aquesta manera, podem dir que els criteris interns i externs citats estan en un mateix nivell jeràrquic i s'han d'articular entre ells sense que un s'imposi sobre l'altre.

A aquests criteris "necessaris" perquè hi hagi qualitat, s'hi poden sumar altres elements de qualitat no necessaris com són els criteris polítics, plantejant una televisió de servei públic que es constitueixi actor dins la vida pública.

Fins aquí arriba la nostra anàlisi del discurs sobre la qualitat televisiva que trobem en el dossier –i, per extensió, en la conferència– de l'INPUT 2003. Abans d'acabar, però, només volem fer notar com aquest discurs –donat que neix d'un àmbit particular– té un abast limitat –

a desgrat del que s'afirma en el text de benvinguda de la guia-, cosa que s'ha de tenir en compte a l'hora d'aplicar els seus criteris per avaluar la qualitat dels programes televisius.

Bibliografia

- LEVINSON, S. C. *Pragmática*. Barcelona: Teide, 1989.
- PUJADAS, E. *Els discursos sobre la "televisió de qualitat": àmbits temàtics de referència i perspectives d'anàlisi*. Barcelona: Universitat Pompeu Fabra, 2001. (Tesi doctoral).
- VAN DIJK, T. A. *La noticia como discurso*. Barcelona: Paidós, 1988.
- VAN DIJK, T. A. *Racismo y análisis crítico de los medios*. Barcelona: Paidós, 1997.